

spisech ani v zákoně opory. Nejvyšší soud souhlasí se soudem rekursním, že, jako nemůže býti podle § 806 obč. zák. odvolána nebo změněna dědická přihláška, nemůže ani vzdání se dědických nároků býti odvoláno. Přihlášení se za dědice a vzdání se dědických nároků jsou jenom lícem a rubem téhož právního jednání, nemohou proto býti co do odvolatelnosti různě vykládána. Jako pak nelze dědickou přihlášku vázati na podmínku, nelze na ni vázati ani vzdání se dědického práva. Jelikož zákon nezná podmíněného odevzdání pozůstalosti, není ani podmíněné přihlášení se za dědice, ani podmíněné vzdání se dědictví přípustným. Podle §§ 115—120 nesp. říz. může býti dědicům poskytnuta lhůta k prohlášení, zda se přihlašují k dědictví, či zda se ho vzdávají, avšak k dědicům, kteří se nepřihlásí k dědictví v udělené lhůtě, se při projednání pozůstalosti nepřihlíží. Podle zápisu o pozůstalostním jednání, konaném podle § 116 nesp. říz. dne 9. července 1929, zřekli se všichni stěžovatelé dědického práva výslovně, prohlásivše, že z této pozůstalosti nic nežádají, po případě, že se k pozůstalosti za dědice nepřihlašují. Zda a jaké právní nároky vznikly stěžovatelům z prohlášení vdovy při jednání dne 9. července 1929, že jest ochotna zaplatiti pohledávku Václava S-a, nemůže býti řešeno v pozůstalostním řízení, rovněž nemůže tu býti zjišťována pravost a výše přihlášených pohledávek Václava S-a i Ludmily S-ové. Přihlášené pohledávky, o nichž nedojde při pozůstalostním jednání k dohodě mezi věřitelem a dědici, jest odkázati na pořad práva (srovnej § 136 nesp. říz.). K novému pozůstalostnímu jednání proto, že mezi dřívějšími účastníky došlo dodatečně ke sporům o jsočnosti a o výši přihlášených pohledávek, není zákonného důvodu. Rekursní soud právem zamítl tento návrh a uložil prvním soudu, aby rozhodl o odevzdání pozůstalosti.

Čís. 9456.

Spory podle zákona o nekalé soutěži ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n. jsou bez ohledu na hodnotu předmětu rozepře spory senátními, nikoli samosoudcovskými.

Před samosoudce sborového soudu patří (§ 7 a) j. n.) mimo případy výslovně mu přikázané jen ony rozepře o majetková práva, jež jsou přikázány sborovým soudům podle hodnoty předmětu rozepře.

(Rozh. ze dne 13. prosince 1929, R I 901/29.)

Samosoudce krajského soudu zamítl zdržovací žalobu podle zákona o nekalé soutěži. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením počínajíc ústním líčením dne 11. května 1929 jako zmatečné a vrátil věc soudu první stolice, by, vyčkaje pravomoci věc v senátě znovu projednal a rozhodl. Důvody: Z důvodové zprávy k zákonu o nekalé soutěži, a to k § 21 o věcné příslušnosti pro projednávání civilních sporů jest zřejmo, že zákonodárce neměl v úmyslu vyloučiti samosoudce z projednávání těchto sporů. Odůvodňuje se tam, proč k projednávání těchto sporů stanoví osnova příslušnost sborových soudů první stolice, a zároveň se připomíná: pokud ovšem bu-

dou splněny podmínky čl. II. č. 1 a čl. VII. čís. 2 písm. c) zákona ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 sb. z. a n. prodlouženého a změněného zákonem ze dne 8. června 1923, čís. 123 sb. z. a n. mohou býti pověřeni projednáváním sporů i samosoudcové krajských soudů. Z toho plyne, že hodnota předmětu rozepře nemá sice vliv na příslušnost, ale jest rozhodná při obsazení soudu. Jde o to, zda je tu předpoklad § 7 a) j. n., zda jde o rozepři o práva majetková, náležející před sborové soudy první stolice v § 7 a) j. n. blíže uvedené. V souzené rozepři jde však žalobkyni o právo k užívání známky k označování jejích výrobků, při čemž předmět sporu se hodnotí jen na 10.000 Kč. Nenáleží tedy tento spor před samosoudce nejsa majetkovým sporem, ano žalobní žádání zní na povinnost žalovaného zdržeti se doposud používané značky. Následkem toho složení soudu odchylovalo se v této rozepři od zákonných předpisů, a odchylka ta má podle § 477 čís. 2 c. ř. s. v zápětí zmatečnost napadeného rozsudku a řízení mu předcházejícího, počínajíc ústním jednáním dne 11. května 1929, k níž, i když nebyla odvolatelkou uplatňována, bylo přihlédnuto z úřadu. Bylo proto podle § 477 c. ř. s. rozsudek a řízení mu předcházející zrušiti a věc vrátiti soudu první stolice k novému projednání a rozhodnutí v obsazení senátním.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Lze dáti stěžovatelce za pravdu, že souzená rozepře jest právní rozepři o práva majetková, neboť ze žaloby, zejména z jejího 4. odstavce vyplývá jasně, že žalobkyně chce od sebe odvrátiti nebezpečí hmotné škody, jež prý jí hrozí z tvrzeného zneužívání její podnikové značky. Mimo to opírá žalobkyně žalobu výslovně o zákon proti nekalé soutěži. Dává jí i tím již ráz žaloby o právo majetkové, neboť zákon ten má za účel, chrániti živnostenské vlastnictví, a předpokládá hned v § 1, že jednání nekalé soutěže jest způsobilé poškoditi soutěžitele. Než vším tím nezískala stěžovatelka nic pro svůj názor, že souzenou rozepři má podle § 7 a) j. z. projednati a rozhodnouti samosoudce, ana hodnota předmětu rozepře podle ocenění v žalobě činí jen 10.000 Kč, neboť tento předpis tu nedopadá. Věcná soudní příslušnost pro civilní spory podle zákona proti nekalé soutěži jest upravena v § 21 zák. Tam stanoveno, že spory ty jest rozhodovati výlučně sborovým soudům první stolice. Nejsou v něm tudíž — jako na příkl. spory o rozvod a o rozluky manželství podle čl. I. čís. 2 zákona ze dne 8. června 1923, čís. 123 sb. z. a n. nebo nároky ze zákona o ručení železnic ze dne 5. března 1869, čís. 27 podle čl. I. čís. 1 zákona ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 sb. z. a n. — přikázány samosoudci výslovně. Nejsou mu však přikázány ani podle všeobecného předpisu prvního odstavce § 7 a) j. n. Podle jeho správného výkladu náležejí před samosoudce sborového soudu mimo případy výslovně mu přikázané jen ony rozepře o majetková práva, které patří před sborové soudy podle hodnoty, třebaže slova »podle hodnoty« v § 7 a) j. n. obsažena nejsou, nikoli též rozepře, patřící před sborové soudy podle povahy nároku ze zvláštního nařízení zákona. Názor ten zastávalo písemnictví hned po uzákonění § 7 a) j. n.

článkem IV. čís. nař. ze dne 1. června 1914 ř. zák. čís. 118 [srovnej mimo jiné Wahle v Gellers Zentralblatt z r. 1914 str. 625, Petschek v Gerichts-Zeitung z r. 1914 str. 330 a Neumannův komentář v stati k 17 a)], zastávala jej vždy i judikatura tohoto Nejvyššího soudu (srovnej rozh. čís. 340, 6305 sb. n. s.) a zastává jej i čl. zákonodárství, jak plyne z čl. II. čís. 1 a čl. VII. čís. 1 písm. c) zák. ze dne 1. dubna 1921, čís. 161 sb. z. a n. Oním článkem přikázány samosoudci rozepře o nároky o hodnotě nikoli přes 20.000 Kč ze zákona o ručení železnic, čím dáno na jevo, že dosud, ač mají za předmět nároky majetkového práva, nepatřily před samosoudce, byvše přikázány sborovým soudům nikoli podle hodnoty, nýbrž pro povahu nároku. Tímto článkem stanoveno pro oblast platnosti bývalých uherských zákonů jako dodatek k zák. čl. I:1911 [§ 55 uh. civ. s. ř. obdobou § 7 a) j. n.], že »spory o majetková práva, jež náležejí před sborové soudy prvního stádia podle hodnoty, projednává a rozhoduje samosoudce«. Tím jasně řečeno, že, až na výjimky, o které tu nejde, všechny spory, přikázané sborovým soudům podle povahy nároku, bez ohledu na hodnotu sporu jest projednávati a rozhodovati senátem. Zajisté nelze předpokládati, že zákon chtěl otázku, o jejíž úpravu mu šlo, upravit v oblasti bývalé uherské jinak než v oblasti bývalé rakouské. Podle toho, co dolíčeno, jest tudíž jednati a rozhodovati ve sporech podle zákona o nekalé soutěži, ježto jsou sborovým soudům přikázány podle povahy nároků, bez ohledu k hodnotě předmětu sporu vždy jen senátem. Náзору tomu, hájenému ojedinele též v písemnictví (srov. Weis ve »Soutěž a tvorba« z r. 1928 str. 62), se ovšem příčí důvodová zpráva k § 21 zákona proti nekalé soutěži a výnos čís. 4 ministerstva spravedlnosti z 17. ledna 1928, čís. 676 na str. 13 Věstníku z r. 1928, a příčí se mu i názory četných komentátorů zákona o nekalé soutěži. Tam naveskrz připuštěna možnost, že mohou býti pověřeni vedením těchto sporů také samosoudci krajských soudů. Avšak pro názor ten není nikde nic připojeno k jeho odůvodnění. Netřeba se tudíž jím blíže obíratí.

Čís. 9457.

I hypotekární žalobu z poměru kaučního (úvěrového) lze knihovně poznamenati.

(Rozh. ze dne 13. prosince 1929, R I 933/29.)

Návrhu žalobce, by byla knihovně poznamenána hypotekární žaloba u zástavního práva vtěleného na domě pro jeho kauční pohledávku, knihovní soud vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: V projednávaném případě vázne pro žalobkyni na nemovitosti úvěrová zástava ve výši 125.000 Kč. Poznámka hypotekární žaloby však předpokládá pohledávku již tu jsoucí. Pro případnou pohledávku z poměru kaučního nebo úvěrového nemůže však býti povolena poznámka hypotekární žaloby, dokud není z pozemkové knihy zřejmým zástavní právo pro pohledávku již vzniklou. Žalobkyně však ani ne-